

Geen vrijheid op weg naar de afgrond

Een christen die godsdienstvrijheid voor moslims bepleit, baant de weg naar hun ondergang, betoogt een zending die in Centraal-Azië onder moslims werkt.

VRIJPLAATS

door Imja Nyznayu

Als je terugkomt na verblijf in een moslimland val je vaak van de ene verbazing in de andere over wat er in Nederland (Europa) met betrekking tot de islam geschreven, gezegd en gedacht wordt. Vaak ook door christenpolitici en anderen die beter zouden moeten weten. Als je als zending, dus als niet-moslim, een tijdje in een moslimland vertoef, dan merk je dat achter de weldadige oosterse gastvrijheid van de doorgaans zeer vriendelijke moslimbuurman en buurvrouw vaak een geweldige zwarte angst schuilt.

De angst om Allah niet voldoende te behagen. De islam laat zich daarmee kennen als een door en door menselijke godsdienst. Toen God de wereld schiep en zag dat alles goed was, vervulde de liefde, zijn liefde, de hele schepping. Toen na de zondeval die liefde onbekend dreigde te worden, gaf Hij zijn regels om de liefde duidelijk te kunnen maken. God liefhebben boven alles en de naaste als jezelf. Hoe je daaraan uiting kon geven, werkte Hij voor ons uit in de wetsregels. Maar leven vanuit die liefde is ons vreemd geworden. Ik ben ervan overtuigd dat steeds weer de mensen in alle oprechtheid dachten God te kunnen behagen door *clean* de regels na te leven. Door dit of dat te doen, behaag je God. Dát is de menselijke godsdienst. Zelf rechtvaardigheid verdienen. Je ziet dat in het jodendom. De farizeëen waren echt niet alle-

maal huichelaars. Velen probeerden echt God te dienen door zo veel mogelijk regels na te leven. Zelf doen! Telkens weer sluipt het erin. Licht 'zelf de hemel bereiken door mijn eigen inspanning' ook niet op de bodem van ons hart?

Menselijke godsdienst

Mohammed was, zij het oppervlakkig, bekend met het christelijke geloof, maar wees die goddelijke liefde af. Daarmee viel hij terug in het oude stramien van menselijke godsdienst. Doe dit en dat en je verdient goedkeuring van Allah. Maar nooit weet je of het goed is en je mist de liefde. Daarmee sleurde hij zichzelf en volgelingen terug naar af. Zelf doen! Ben ik een eenling als ik beweer dat dat de weg naar de ondergang is, naar – mag ik het vandaag nog zeggen? – de hel? Ik zie dat je als christenen onderling behoorlijk kunt verschillen in de manier waarop je – gedreven

door Gods liefde – de moslimnaaste daarvoor kunt behoeven. In hoeverre stoot je iemand juist af in plaats van hem of haar voor Gods liefde te winnen, als je direct en resoluut het evangelie verkondigt? Is het niet beter een eindweegs mee te lopen en daarna in een sfeer van vertrouwen de goede weg te wijzen? Ik wil allemaal aannemen dat we daarover heel sterk kunnen verschillen, als de intentie maar is om hem of haar Jezus te verkondigen als enige weg. In een atheïstische samenleving als de Nederlandse is zo'n uitspraak echter *not done*. Het trof me in het hart dat ik nu al meerdere keren uit minister Rouvoets mond hoorde dat het van christelijk gedrag zou getuigen dat we de godsdienstvrijheid die we vragen voor christenen, ook aan moslims gunnen. Ik weet wel dat dat naadloos aansluit bij ons huidige, democratische onchristelijke samenle-

ving, maar is het wel christelijke liefde? Is het wat God van ons vraagt? Naar mijn vaste overtuiging is het juist een door en door onchristelijk standpunt. In feite is het de ultieme vorm van haat jegens de moslimmedemens. Als ik zie dat mijn naaste afstevent op de eeuwige ondergang, kan ik met medechristenen verschillen over hoe ik daarvoor kan waarschuwen, maar de weg naar de hel plaveien door hem of haar te helpen deze weg zo gemakkelijk mogelijk te gaan, kun je toch geen liefde noemen. De liefde tot de moslimnaaste (zoals God die in zijn Woord voorschrijft) wordt verward met de haat tot de islam als valse godsdienst en dwaalleer. Moslims zijn, net als degenen die van God noch gebod willen weten, gevangen in het web van de Satan. Imja Nyznayu is hulpverlener en zending in Azië.

